

„Cuvintele de aur”

Era o după-amiază de duminică. Pe una dintre puținele străzi animate ale unei metropole umbla căscând gura un băiat sărac, zdrențaros. Deodată s-a oprit. În fața sa, pe pământ, zăcea o frumoasă carte poștală ilustrată, albă, cu marginea pictată colorat, în timp ce în mijloc străluceau cuvinte aurii. Le va fi pierdut un copil de la școala duminicală. Băiatul a ridicat cu grijă ilustrata. A apucat-o grijuliu de margini, ca degetele sale murdare să n-o urâtească, și a privit-o mult timp cu plăcere. Literele aurii luminau în strălucirea soarelui. Ce puteau să însemne cuvintele? „Cu siguranță ceva foarte bun, altfel, ilustrata n-ar fi fost făcută așa de frumos”, s-a gândit micul copil cerșetor. El încă nu știa să citească. Dar cu cât privea ilustrata mai mult, cu atât mai mult dorea să știe ce însemnau cuvintele de aur.

„O voi ruga deseară pe bătrâna Frieda să mi le citească”, a spus el, în sfârșit, încet, în timp ce-și băga lucrul găsit într-un buzunar al hainei sale zdrențuite. Apoi s-a alăturat câtorva camarazi care tocmai veneau pe drum; și odată cu joaca veselă, ilustrata a fost uitată pentru o vreme.

Dar seara, înainte să se ducă în cămăruța sărăcăcioasă, pe care o numea căminul său, s-a dus într-o casă care era în aceeași curte, a urcat pipăind treptele întunecate, a bătut la o ușă și a strigat:

„Sunteți aici, Frieda?”

„Da, intră numai, Jakob”, a răspuns dinăuntru un glas tremurat.

Stătea cu ilustrata în mână în fața femeii bătrâne, care ședea la o masă hodorogită și citea la lumina lumânării.

„Voiam să vă rog, Frieda”, a spus el politicos, „să-mi citiți aceste cuvinte aurii. În rest, nu cunosc niciun om care ar putea s-o facă.”

„O voi face cu plăcere, băiatul meu”, a răspuns bătrâna prietenoasă. „Aș face și mai mult decât aceasta pentru tine, Jakob, deoarece ești mereu amabil față de mine și gata de a servi.”

Spunând acestea, ea a luat ilustrata de la el și după ce a admirat-o o clipă, a citit fără grabă:

„*Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit!*”

„Ce înseamnă aceasta, Frieda?”, a întrebat Jakob.

„Mă tem că aceasta nu pot să ți-o spun așa de bine. Nu știu multe despre aceste lucruri.”

„Dar cine este Domnul Isus?”

„Este Fiul lui Dumnezeu, care locuiește sus, în cer”, a fost răspunsul.

„Vreau să știu ce înseamnă „să fii mântuit”, a continuat băiatul. „Dar *din ce* trebuie să fim mântuiți?”

„Poate că aceasta pot să ți-o spun, Jakob”, a spus bătrâna. „Când eram un copil, ca tine, am mers o vreme la școala duminicală. Aici am învățat multe, dar pe cele mai multe le-am uitat iarăși. Dar dacă îmi amintesc bine, ne-au povestit uneori că toți oamenii, care sunt răi și nu-I slujesc lui Dumnezeu așa cum ar trebui, vor fi aruncați cândva într-un foc mare, un foc pe care îl numeau iad. Și eu cred că acesta este cel de care trebuie să fim mântuiți.”

„O”, a spus Jakob, băgând ilustrata din nou în buzunarul său, „dacă aș putea să aflu mai mult despre Domnul Isus, ca să pot să cred în El și să fiu mântuit! Mi-e teamă să fiu aruncat în iad. Noapte bună, Frieda!”

A durat mult până când a adormit Jakob în seara aceasta. Mereu îi venea să se gândească la ilustrata sa și la cuvintele aurii și la ce spusese bătrâna Frieda despre ele.

În dimineața următoare, când s-a trezit, și-a propus să nu se liniștească până n-a găsit pe cineva care putea să-i spună ceva mai detaliat despre Domnul Isus. Atunci, când a trecut prin curte s-a întâlnit cu vechea sa prietenă și el a întrebat-o dacă nu cunoștea pe cineva care știa mai multe despre Domnul Isus și cum ai putea să fii mântuit.

Ea a răspuns că-l cunoștea pe un domn care locuia în una dintre casele în care ea vindea portocale. Acela ar putea sigur să-i spună despre Isus tot ce voia să știe. Ea i-a descris unde locuia domnul și Jakob s-a grăbit să plece de acolo ca să-l viziteze.

Sărmanul băiat a stat multă vreme în fața casei distinsă, descrise, înainte să găsească curajul să sune. În sfârșit, a îndrăznit s-o facă. A deschis o menajeră. Când l-a văzut pe băiatul zdrențaros, a vrut să închidă ușa din nou. Atunci, din fericire, a venit stăpânul casei personal la ușă și s-a informat despre dorința sa.

Jakob și-a scos ilustrata și a întrebat politicos dacă domnul n-ar vrea să fie așa de bun și să-i spună ce înseamnă aceste cuvinte.

Domnul a dat afirmativ din cap, prietenos, l-a luat pe Jakob de mână, l-a dus într-o cameră și l-a pus să ia loc acolo. Apoi a spus aproximativ următoarele:

„Băiatul meu, Dumnezeu a făcut totul. El a făcut lumea aceasta. El ne-a făcut pe noi. Dar El nu este numai un Dumnezeu mare și atotputernic. Ci și un Dumnezeu sfânt și urăște păcatul. Toate lucrurile rele pe care le facem sunt păcat. Și Dumnezeu trebuie să pedepsească păcatul. El datorează aceasta sfințeniei Sale. Nimeni nu poate să ascundă răul pe care îl face de ochiul atotvăzător al lui Dumnezeu. Nici tu. El știe chiar toate gândurile tale. Dar Dumnezeu este dragoste. Și El L-a trimis pe propriul său Fiu în această lume, ca să-i mântuiască pe oameni. Domnul Isus este acest singur Fiu preaiubit al lui Dumnezeu. El a venit acum aproape o mie nouă sute de ani, din cer, jos pe pământ la noi. El a devenit un om ca noi, dar fără să fi încetat vreodată să fie Dumnezeu. El a venit ca să ne povestească despre dragostea Tatălui Său. Dar El a venit și ca să ia asupra Sa pedeapsa pentru multele și îngrozitoarele păcate pe care le făcuserăm noi și care Îl supărau și Îl mâniiau pe Dumnezeul sfânt. A fost îngrozitor, Jakob, ce a trebuit Domnul Isus să îndure, ca noi să putem să ieșim liberi de orice pedeapsă. Oamenii răi, care Îl urau și încercau să-L omoare, L-au atârnat pe cruce. Acolo a purtat El pedeapsa pentru păcatele noastre. În Cuvântul Său citim că El „era străpuns pentru fărâdelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați.”

„După ce Domnul Isus a murit”, a continuat povestitorul după o pauză, „a fost pus într-un mormânt. Dar Dumnezeu L-a înviat dintre morți după trei zile. Iar acum este tot timpul în cer, sus, la dreapta lui Dumnezeu. Acolo ar prefera, în dragostea și în îndurarea Sa, să-i atragă pe toți oamenii. El vrea să le ierte toate păcatele, I-ar plăcea să-i facă fericiți pe toți, numai să creadă în El. Și pe tine te așteaptă, băiatul meu, ca tu să vii la El cu păcatele tale, ca El să le spele și să poată să te facă potrivit pentru cer. Vezi tu, aceasta înseamnă literele aurii: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit”!”

Jakob ascultase cu atenția încordată. Acum, când domnul B. tăcea, fața lui strălucea de bucurie. El simțea că găsisese pe cineva care îl iubea. El a făcut copilărește și simplu așa cum i s-a spus. El *a crezut* în Domnul Isus. Și încă înainte ca micul băiat cerșetor să părăsească în dimineața aceasta casa prietenosului domn, știa că Mântuitorul păcătoșilor purtase și păcatele sale și că el era *mântuit* pentru toată eternitatea.